

S krepko, mladétno rokó izročeno ei veslo prijemaš,
 Ne straši Te vihár, srce navdaja pogum.
 Bratovski mir in ljubezen nam Krist na svet je prinesel,
 Tega učil nas boš Ti, ker ei namestnik njegov.
 Svojim rojakom roják, vodnik in prijatelj nam bodi,
 Kaži v dolini solzá pravo stezò do nebá.
 Nate z zaupanjem zrè mladina, o duše nedolána,
 Kterim darove Duhá svetega bodeš delil.
 Umen jim boš vodnik v nevarnoetih, zmotah življenja,
 Vseh jih napadov braneš vzvišen kazoč jim namén.
 V „Vrteci“ zbrana mladóet ljubezni Ti trga ovetice
 Ter Ti poklanja jih v dar kakor osetu otrók.
 V krogu vrtečò se pred Tabo gorké Ti kliše pozdráve:
 „Mnogo, prav mnogo naj let milcetni Bog Te živi!

Fr. Krok.

S a n i.

amnik je bil imovit trgovec; živel je v velikej lepej hiši z ženo in dvoje otročiči: Franekom in Dragutinko. Bilo je o božiču. O kako sta se Franek in Dragutinka veselila lepih božičnih praznikov in lepih daril, a najbolj sta se veselila, ker jima je oče obljubil, da se na božič odpeljejo v bližnji trg k dedu, pri katerem bodo ostali do večera drugzega dne. Tudi tam so bili otroci, in zato sta se Franek in Dragutinka veselila, ker sta vedela, da se bodo prav prijetno zabavali in igrali. Ali človek misli, Bog obrne. Takó je bilo tudi tukaj. Na sveti večer je bilo pod božičnim drevcem vse polno najlepših stvari; razven lepih in dragocenih igrač sta dobila Franek in Dragutinka v velikej, lepej škatli tudi najboljših slaščic, kolačkov, jabolk, orehov in drugih takih stvari.

„O mati!“ reče Franek, „kdaj bova snedla toliko sladkih kolačkov?“

„Otroka ljuba!“ odgovoré mati, „treba je, da jesta po malem, ker drugače bi lahko obolela, ako bi preveč jedla sladke stvari. Otroci morajo biti zmérni, ker zmernost je polovica človeškega zdravja.“ — In ker so mati poznali Franeka, da je jako oblizljiv in lakom po slaščicah, hoteli so mu spraviti škatlo s sladkimi kolački, ali Franek jih je lepo prosil in dejal: „O mati ljuba, prosim vas, pustite mi škatlo s sladkimi kolački, obljubujem vam, da jih ne bodem preveč snedel na jedenkrat, nego vsak dan le po malem.“

„Dobro,“ rečejo mati, videla bodem, ako ostaneš zvest svoje obljubi,“ to rekši dali mu so škatlo, da jo spravi.

Franek je storil, kakor je bil obljudil; ali ni mogel dolgo strpeti, da bi ne bil ustregel svoje poželjivosti in sladkosnednosti, zato je šel in si napolnil vse žepé s slaščicami ter jih skrivaje jedel, da bi ga ne videli mati. Ali neposlušnost se sama kaznuje. Takó je bilo tudi tukaj. Franek se je prena-jedel in želodec takó pokvaril, da mu je bilo družega dne slabo in je moral ves dan v postelji ostati.

Mati mu rekó: „Vidiš, kako nespametno je, ako otroci ne slušajo svojih starišev; ne le, da te je tvoja lakomost sama kaznovala ter moraš ves dan bolan ležati v postelji, temveč zaradi tebe moram tudi jaz ostati domá, v tem ko se je Dragutinka vže odpeljala z očetom k dobremu dedu, kjer se bode izvestno prav dobro zabavala.“

In res! Dragutinka se je na vse zgodaj odpeljala na novih sanéh z očetom v bližnji trg, kakor to vidimo na podobi. Vzela je s seboj tudi nekoliko svojih slaščic in kolačkov ter jih ondu razdelila med otroke siromašnega vrtarja. Dragutinka se je pri dobrem dedu prijetno razveseljevala, a neposlušni Franek je moral domá v postelji ležati in grenka zdravila piti. Prav se mu je godilo!

— d.

Bolnikovi góstje.

Huda bolezen me je položila na posteljo in smrtna sveča je vže gorela ob mojem vzglavji, da mi posveti na daljno pot v večnost. Ali prebolel sem in polagoma okreval. Skozi okno se je videlo na sosedov vrt, čegar zeleno listje se je kopalo v svitlorumenih žarkih majnikovega solnca. Ko sem poprej še zdrav zaležal časi jutro in je solnčni žarek vže obsijal rob ob mojej postelji, tedaj mi je od nenavadne sile veselo vztrepetaló telo, in duša je vzplamtela; ali zdaj sem vse drugače gledal ta blesk in svit, ne poželjivo, kakor prosjakov otrok v graščinski vrt, nego hladno, češ, dan ne svetí meni in senca se ne pogrinja za mene. Telesne in dušne sile je potlačila bolezen. Časi sem, prebudivši se iz spanja, dolgo dolgo zri na v steklo risano podobo, visečo ob zidu nad mojo posteljo. Sveti Izidor je v senci visocih jelk na mahovitej skali klečal blizu svoje črede ter molil k Bogu, a nad njim je blesketalo letensko nebó. Sam sebe sem utopil v to sliko, in pobožen pogled se je zvil do visoke nebesne modrine, preplul jo ter se znašel v raji sredi zlatenine in srebrnine v društvu lehnokrilih angelov. Dela je bilo takrat na polji v izobilji in moja mati, odpravljajoč se po kosilu na polje, postavili so na mizico tik moje postelje steklenico vode, poprašali me, kako mi je, in ali kaj želim? Čuvši